

Gert Petersen (SF):

Jeg forstod på hr. Kent Kirk, at han mener, at hans parti og den forrige regering og denne regering er på den rette vej og har været på den rette vej med hensyn til den økonomiske politik i alle disse år. Så spørger man sig selv, hvad målet, man stiler efter med den vej, egentlig er? For vi startede med en udlandsgæld på 150 mia. kr., da den nuværende statsminister tog over, og nu er vi oppe på 290 mia. kr. Det er, hvad denne vej har ført os til på nuværende tidspunkt. Man spørger spændt: Hvad er målet? Er det 400 mia. kr. eller 500 mia. kr. i udlandsgæld, inden man bliver tilfreds?

Der blev udskrevet valg den 19. april. Den 7. juni genoptog Folketinget så sit arbejde med en erklæring fra en statsminister, som det sig hør og bør. Det vil sige, at i halvtredsindstve dage har Folketingets arbejde ligget stille. Folketingsvalget slugte mange kræfter, og det kostede dyrt. Så viser det sig at være det mest overflødige valg, vi har haft i Danmarkshistorien; ikke fordi vælgernes tilkendegivelse var uvæsentlig, men på grund af kulissemånøvrerne efter valget.

Hvorfor udskrev statsministeren valg? Fordi der blev vedtaget en dagsorden, der betød, at den dagsorden, regeringen havde foreslået, bortfaldt. Hvad sker der så nu? Den dengang bortfaldne regeringsdagsorden føres ud i livet. Ikke fordi vælgerne godkendte den. Nej, nej. Ikke fordi vælgerne godkendte regeringens holdning dengang. Tværtimod. De godkendte den dagsorden, der var vedtaget her inde i Folketinget af Socialdemokratiet, SF og De Radikale. 53 pct. af vælgerne stemte på de partier, der støttede dagsordenen. Næh, når vi er tilbage ved start, er det, fordi et af disse partier efter valget skiftede holdning og gik over til at støtte regeringens formulering. Her er så et mysterium, som historikerne kan fornøje sig med. Hvorfor fandt De Radikale ikke ud af det allerede den 19. april? Hvorfor skulle Folketinget lammes i 50 dage og landet kastes ud i valg, før De Radikale kunne besinde sig på at skifte kulør? For kulørskiftet, det er der sandelig tale om. En kamæleon ville blive blå i hovedet af misundelse, hvis den traf den ny økonomiminister.

Som udenrigsministeren så rigtigt udtalte den 3. juni, betød valget, at »et enkelt mandat fortsat sikrede flertal for den politik, der førte til valgets udskrivelse.«

Men det problem er nu, fastslog udenrigsministeren triumferende, løst ved at optage De Radikale i regeringen.

På den måde forvandler man så et flertal til et mindretal, ikke ved vælgernes afgørelse, men gennem tryllekunstner herinde på Christiansborg.

Når jeg siger, at en kamæleon ville blive misundelig, hænger det sammen med, at det radikale farveskifte i bogstaveligste forstand er radikalt. I november 1987 havde vi første behandling af SF's forslag om, at fremmede krigsskibe, der vil ind i danske havne, skal garantere, at de ikke medbringer atomvåben. Det var for stærkt for Socialdemokratiets ordfører. Han ville nøjes med, at de bare skulle have at vide, at de ikke måtte medbringe atomvåben. Men hvad sagde den radikale ordfører? Han støttede SF's formulering. Han kunne leve med den socialdemokratiske, men det rigtigste ville selvfølgelig være at afkræve dem garantier. De Radikale lod sig ikke skræmme af USA. Så sent som den 9. april udtalte fru Lone Dybkjær, den nuværende miljøminister: »at hvis der ikke kommer flådebesøg, nå ja, så får vi ikke besøg af flådefartøjer. Fra dansk side er der kun sket det, at vi gør opmærksom på vor holdning.«

Det var efter, at SF og – dengang lød det faktisk mærkeligt – også De Radikale havde accepteret den bløde socialdemokratiske formulering.

Nu har de samme radikale, det parti, der startede med at profilere sig stærkere end Socialdemokratiet i denne sag, det parti, der ikke lod sig skræmme af aflysning af flådebesøg, det parti, som sikrede vedtagelsen af dagsordenen den 14. april, accepteret den med udenrigsminister Shultz aftalte formulering, som ikke kunne gennemføres den 14. april. Dermed er situationen uændret i forhold til tiden før den 14. april. Atombevåbnede krigsskibe kan fortsat og uhindret gå ind i danske havne. Man har fortalt ambassaderne, hvad der er dansk atompolitik. Det er de blevet orienteret om. Om de så giver det videre til deres regeringer, og om disse regeringer foretager sig noget som helst i den anledning, og hvad de så foretager sig, er ikke den danske regerings sag. Nå ja, så vil man i klareringsbrevet til de enkelte skibsførere fortælle, at de danske regler skal overholdes. Det vil nu nok ikke forbyde skibsførerne. Det plejer at være skik og brug. Men disse regler siger intet om atomvåben.